

HỒI THỨ HAI MƯỜI SÁU BẠCH PHÁT THÁNH MẪU

Tiêu Anh gật đầu nhìn Độc Cô Sách, mặt tỏ vẻ khen ngợi và nói:

-Thân cây trúc không rung động mà lá trúc lại rụng xuống được những bốn mươi tám cái nhiều như thế, thành tựu của Độc Cô lão đệ quả thực kinh người! Môn huyền công này của lão đệ không riêng gì là hạc đứng trong đàn gà, mà kể cả những nhân vật có tên tuổi, thậm chí kể cả các vị chưởng môn của các đại môn phái chưa chắc đã hơn được lão đệ.

Độc Cô Sách bỗng có một cảm giác kỳ lạ, là nhận thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh, kể cả thái độ lẫn tính nết đã hiền hậu khác hẳn trước mình gặp ở trong Thiên Ma cốc nhiều, từ nãy đến giờ không hề thấy đối phương lộ ra một chút gì là hung ác tàn bạo hết. Nên chàng rất cung kính vái một lạy rồi đáp:

-Lão tiên bối đừng quá khen ngợi tiểu bối như thế vội xin hãy thi thố tài ba, để tiểu bối được chiêm ngưỡng tuyệt kỹ thần diệu của lão tiên bối đã.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Già này xin hết sức ra tay thử thách xem nhưng chưa dám chắc có thể làm nổi lá trúc rụng được nhiều đến con số bảy bảy bốn mươi chín hay không?

Nói xong y thị vén tay áo, từ từ giơ hữu chưởng lên.

Độc Cô Sách với Dật Tư biết y thị thể nào cũng giở pho "Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ" mới luyện thành công ra biểu diễn chứ không sai.

Quả nhiên hai người thấy bàn tay của y thị thoạt tiên vàng khè, rồi dần dần biến thành màu trắng nhợt, không thấy y đẩy chưởng về phía cây gì hết, mà chỉ hơi giơ tay lên khe chộp trống không một thế thôi.

Cây trúc ấy vẫn không hề rung động chút nào, mà lá trúc ở trên cành đã lần lượt rụng xuống. Tiêu Anh thu hữu chưởng lại, bàn tay đang nhợt nhạt lại biến thành vàng khè như trước, rồi y thị mỉm cười nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, thủ pháp của ngu tử thuộc tà ma ngoại đạo, thực không đáng để cho tiên tử chê cười.

Dật Tư mỉm cười khiêm tốn mấy lời, rồi cúi xuống đếm những lá cây rụng dưới mặt đất. Đếm xong nàng giật mình kinh hãi, vì thấy những lá cây đổ vừa đúng con số bảy bảy bốn mươi chín lá!

Trận tỷ thí huyền công này, tất nhiên là bên nào công lực cao siêu hơn, bên ấy sẽ thắng nhưng không khó, mà chỉ khó ở chỗ làm thế nào mà thắng được đối phương một chút thôi, như Bạch Phát Quỷ Mẫu chẳng hạn. Những lá trúc của y thị trấn động rất xuống đất chỉ nhiều hơn Độc Cô Sách có một cái lá thôi, và trước khi

chưa ra tay, y thị đã nói trước con số bảy bảy như vậy đủ thấy "Bạch Phát Trảo Hồn Thủ" của y thị luyện tới mức thu phát tùy theo ý muốn của mình rồi.

Tất nhiên Độc Cô Sách là người sành điệu, thấy thế chàng cau mày lại thở ra một tiếng rồi lắc đầu nói với Dật Tư rằng:

-Giờ tiểu đệ mới biết xưa nay mình ngồi dưới đáy giếng mà cứ tưởng là trời chỉ to bằng cái vung thôi! Mới đầu có trận huyền công đệ đã biết tuyệt thế thần công của Tiêu lão tiền bối cao siêu đến mức độ nào rồi! Tự nghĩ tài ba của mình hãy còn kém xa, nên tiểu đệ nhận thấy chả cần phải đấu thêm hai trận chưởng và kiếm nữa, tiểu đệ đã nhận thua rồi!

Dật Tư đã nhận thấy công lực của Tiêu Anh còn xa hơn cả sự tưởng tượng của mình. Đồng thời nàng cũng nhận thấy Độc Cô Sách có đấu thêm, thì thế nào cũng bị thất bại tới bởi hơn thế này là khác. Cho nên nàng vừa thấy Độc Cô Sách nói như thế vội quay lại hỏi Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tỷ, Độc Cô biểu đệ biết điều nhận thua và chịu thua cuộc rồi, như vậy đại tỷ đã vui lòng chấp thuận lời đề nghị của Độc Cô biểu đệ chưa, hay là đại tỷ cứ nhất định đòi đấu đủ ba trận như trước?

Từ khi mới gặp Độc Cô Sách lần đầu, Tiêu Anh đã có ý kén chàng làm rể, nên thấy Tạ tiên tử nói như vậy thì y thị cũng không muốn chàng ta phải bêu xấu thêm, nên y thị nhìn chàng và nói:

-Độc Cô lão đệ đã cam tâm nhận thua rồi, thì phải thi hành đúng lời hứa mà gọi già này là nhạc mẫu đi?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, cung kính vái lạy Tiêu Anh và vội đáp:

-Quân tử nhất ngôn, tất nhiên không khi nào tiểu bối lại còn hối hận nữa, nhưng vì Độc Cô Sách đang có một hoàn cảnh đặc biệt, muốn xin lão tiền bối đừng thi hành lời hứa ấy nữa!

Tiêu Anh nghe nói rất ngạc nhiên, mặt liền biến sắc lạnh lùng nói:

-Lão đệ có tình cảnh đặc biệt gì, hãy thử nói cho già này nghe xem.

Độc Cô Sách lớn tiếng đáp:

-Chỉ vì ngày rằm tháng tám hôm nay, đến ngày mai mười sáu tháng tám tiểu bối chỉ có thể sống được một ngày nữa là cùng cho nên tiểu bối không thể thi hành lời hứa ấy được, và cũng không dám tôn lão tiền bối là nhạc mẫu nữa, vì tiểu bối không muốn lệnh ái chưa kết hôn đã phải chịu cảnh goá bụa, như vậy có phải làm lỡ mất tuổi xuân của cô ta đi không?

Tiêu Anh nghe nói càng ngạc nhiên thêm vội hỏi tiếp:

-Tại sao lão đệ lại chỉ sống được một ngày nữa thôi? Có phải là lão đệ đang bị thương nặng đấy không? Hay là trúng phải kỳ độc gì?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Tiểu bối chưa bị thương và cũng không trúng độc.

Tiêu Anh khẽ gật đầu, rồi lại từ từ nói tiếp:

-Cứ xem sắc mặt và cử chỉ của lão đệ thì quả thực chưa hề bị thương và cũng không trúng độc gì cả. Vậy tại sao?

Độc Cô Sách không chờ Tiêu Anh nói tiếp đã vội đỡ lời ngay:

-Vì tiểu bối đi núi La Phù này để phó ước, giữa đường đã gây nên một tai hoạ lớn!

-Công lực của lão đệ cao siêu như vậy, mà lại là đồ đệ của Đại Bi Tôn Giả, như vậy tại sao lại còn gây nên tai hoạ gì mà thế nào cũng phải chết, chứ không còn cách gì cứu vãn được nữa?

Độc Cô Sách hổ thẹn đáp:

-Tiểu bối đã giết chết một thiếu nữ rất có lai lịch?

Tiêu Anh nghe nói hai mắt sáng ngời và hỏi:

-Thiếu nữ nào mà có lai lịch lợi hại như vậy? Kẻ già này lão đệ cũng không sợ mà lại sợ người đứng ở phía sau lưng của thiếu nữ đó như vậy?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Chỉ vì tiểu bối tuổi trẻ kém kiến thức, lúc ra tay đấu lại không để ý đến người ở sau lưng của y thị là ai, khi đã lỡ tay giết chết y thị rồi, nghe biểu tử nói mới biết mình đã gây ra tai hoạ diệt thân mà không sao cứu vãn được!

Tiêu Anh càng nghe càng thắc mắc liền quay lại hỏi Dật Tư:

-Tạ tiên tử, người mà biểu đệ của tiên tử giết chết là ai thế?

Dật Tư nghiêm nghị thở dài đáp:

-Biểu đệ đã gây một tai hoạ không thể nào cứu vãn nổi! Đại tử có biết y đã giết chết ai không, người đó là Dương Tiểu Đào, con gái cưng duy nhất của Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ với Thất Nhu Âm Sát Sở Lục Châu.

Tiêu Anh nghe nói càng rùng mình đến thót một cái, vội hỏi lại:

-Âm Dương Song Ma chưa chết ư?

Dật Tư thở dài đáp:

-Ngày mai là mười sáu tháng tám. Âm Dương Song Ma sẽ xuất hiện ở Lãnh Vân Phong này!

Tiêu Anh vội quay lại hỏi Độc Cô Sách:

-Lão đệ đã hẹn với vợ chồng Song Ma đến ngày mai gặp gỡ nhau ở đây ư?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Vì tiểu bối đã hẹn ước với tiên bối gặp nhau vào ngày rằm tháng tám ở Lãnh Vân Phong này nên cũng tiện thể hẹn ước luôn với vợ chồng Song Ma đến đây gặp gỡ. Chẳng lẽ hẹn như thế có điều gì không nên phải chăng?

Tiêu Anh đảo ngược đôi ngươi một vòng muốn nói lại thôi. Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên, cười như điên nói tiếp:

-Lão tiên bối khỏi phải lo âu, tuy biểu tử đã mô tả vợ chồng Song Ma lợi hại vô song, ác độc như rắn rết, nhưng Độc Cô Sách vẫn không sợ hãi chút nào!

Nói tới đó chàng vái Tiêu Anh một lạy, rồi cả cười và nói tiếp:

-Bây giờ Độc Cô Sách chỉ yêu cầu lão tiên bối một việc, là xin lão tiên bối cho phép tiểu bối được nở rộng một ngày, rồi hãy thi hành cuộc hẹn ước của chúng ta.

Tiêu Anh mỉm cười nói tiếp:

-Nở rộng một ngày như thế là có ý nghĩa gì?

-Ngày mai xin mời tiên bối với biểu tử trốn đi thật xa, để một mình Độc Cô Sách ở trên Lãnh Vân Phong này đối phó Âm Dương Song Ma thôi. Nếu Độc Cô Sách nhờ võ học của sư môn mà không bị Song Ma giết chết, thì thể nào cũng xin thi hành lời hứa, mà tôn lão tiên bối làm nhạc mẫu ngay. Còn nếu Độc Cô Sách không may bị toi mạng, cuộc hẹn ước của chúng ta coi như là không có, như vậy mới khỏi liên lụy đến tuổi xuân của lệnh ái, rồi lúc ấy biểu tử sẽ quay trở lại nhật xác của tiểu bối đem chôn.

Tiêu Anh quay đầu lại nhìn Dật Tư lắc đầu vừa cười vừa nói:

-Tạ tiên tử đã nghe thấy chưa, người ít tuổi thường chả hay biết trời cao đất rộng như thế nào, cứ thị hào khí của mình mà không biết hậu quả gì hết.

Độc Cô Sách vội hỏi lại:

-Cái gì là trời cao đất dày? Cái gì là không biết hậu quả gì hết? Tiểu bối không tin tài ba của Song Ma lại cao siêu đến như thế?

Tiêu Anh vừa cười vừa đáp:

-Lão đệ có biết hai câu: "Huyết ảnh Thần trâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu" không?

Độc Cô Sách giả bộ làm ra vẻ rất kiêu ngạo lớn tiếng cười và trả lời:

-Những thứ ấy thì có nghĩa lý gì? Tiểu bối giết chết Dương Tiểu Đào rồi, liền cướp được Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu của y thị ngay.

Tiêu Anh nghe nói có vẻ hoài nghi, đưa mắt liếc nhìn cái hộp hình dài ở phía sau của Độc Cô Sách một cái. Độc Cô Sách vội lấy cái hộp đó xuống đưa cho Tiêu Anh và mỉm cười hỏi:

-Xin lão tiên bối xem thử vật này có phải là môn khí giới lợi hại của vợ chồng Song Ma đã làm cho võ lâm khiếp sợ đấy không?

Tiêu Anh cầm lấy cái hộp gỗ giở ra xem qua một chút, rồi trả lại cho Độc Cô Sách ngay, mỉm cười hỏi Dật Tư tiếp:

-Tạ tiên tử, Đoạt Hồn Thanh Ngọc câu này quả thực là cổ vật của vợ chồng Song Ma, không ngờ vợ chồng chúng lại chưa chết mà tái xuất võ lâm. Phen này chúng sẽ gây tai kiếp kinh thiên động địa chứ không sai!

Dật Tư phần muốn lợi dụng Tiêu Anh để giúp mình phần thứ hai thì thấy không hiểu tại sao khí chất của Tiêu Anh lại thay đổi hẳn, nên nàng mỉm cười hỏi lại:

-Đại tử có diệu sách gì có thể giúp được cho biểu đệ thoát khỏi tai nạn này không?

Tiêu Anh chưa kịp trả lời, thì Độc Cô Sách đã lớn tiếng xen lời nói:

-Tiểu bối không dám phiền đến tiền bối nghĩ cách giúp đỡ mà chỉ yêu cầu tiền bối cho phép được gia hạn một ngày thôi.

Tiêu Anh nhìn chàng một hồi, rồi lắc đầu đáp:

-Già này không nhận lời về sự yêu cầu ấy của lão đệ.

Độc Cô Sách cau mày lại hỏi tiếp:

-Tại sao lão tiền bối lại không nhận lời?

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Già này là người thắng cuộc, tất nhiên phải có quyền xử trí chứ. Không những không cho phép lão đệ được tự hành động mà còn không cho phép lão đệ được hoãn lại một ngày nữa, đồng thời còn bắt buộc lão đệ phải lập tức thi hành lời hứa, mà gọi già này là nhạc mẫu ngay lúc này mới được.

Độc Cô Sách nghe nói ngạc nhiên không hiểu cứ trở mắt lên nhìn thì Tiêu Anh đã vừa cười vừa nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ xin hoãn lại như vậy có phải là muốn thoái thác đấy không? Chẳng lẽ lại còn muốn già này phải trách hỏi người làm trung gian là Tạ tiên tử hay sao?

Dật Tư biết thời cơ đã thành rồi, nên không đóng tuồng nữa, liền mỉm cười nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô biểu đệ, nếu Tiêu đại tử đã nói như vậy, thì biểu đệ phải thi hành ngay lời hẹn ước trước, rồi tính đến chuyện khác sau.

Độc Cô Sách làm ra vẻ bất đắc dĩ, nấn nót lại quần áo, rồi cung kính vái chào Tiêu Anh một lạy và gọi một tiếng: "Nhạc mẫu"

Tiêu Anh cười ha hả liền, rồi đổi giọng đáp:

-Hiền tể, bây giờ hiền tể có không muốn nhạc mẫu giúp cho cũng không được nữa.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi tại sao, Tiêu Anh liền cười đáp:

-Già đã là nhạc mẫu của con, mà con nay là gia tể của già rồi, dù con rể không muốn bội ơn mẹ vợ, chẳng lẽ mẹ vợ lại chịu khoanh tay đứng xem, để mặc cho vợ chồng Song Ma giết chết con rể, để khiến con gái mình phải biến thành quả phụ hay sao?

Tuy Độc Cô Sách đã biết trước Tiêu Anh thế nào cũng nói như vậy nhưng chàng vẫn cảm thấy hãi sợ, vì chàng nhận thấy cuộc nhân duyên này đã bị thắt chặt trừ phi ngày mai Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh bị Âm Dương Song Ma giết. Bằng không mình không còn được chối bỏ cuộc hôn nhân này nữa!

Tiêu Anh thấy Độc Cô Sách cứ cúi đầu xuống không nói năng gì liền mỉm cười nói tiếp:

-Hiền tể không nên quá kiêu ngạo như vậy, phải biết dù kể cả Tạ tiên tử ba chúng ta liên tay đấu với Âm Dương Song Ma, cũng chưa chắc đã thắng nổi vợ chồng chúng!

Độc Cô Sách nhận thấy mình đã gọi Tiêu Anh là nhạc mẫu, cũng như ván đã đóng thuyền rồi liền đánh liều và định bụng đi bước nào hay bước nấy, nên chàng liền ngừng đầu lên mỉm cười đáp:

-Nhạc mẫu đã có lòng thương như vậy, tiểu tể xin tuân lệnh!

Cổ nhân đã có câu: "Nhạc mẫu ngắm tể trẻ càng ngắm càng thấy thương" khi ở Thiên Ma cốc, Tiêu Anh trông thấy Độc Cô Sách anh tuấn như thế đã thương yêu rồi, bây giờ danh chính ngôn thuận, y thị càng cảm thấy Độc Cô Sách là một tể tử văn võ kiêm toàn, người con rể lý tưởng nhất.

Thấy Tiêu Anh cứ ngắm nhìn mình hoài, Độc Cô Sách ngượng đến mặt đỏ bừng, vội quay đầu nhìn ra phía khác giả bộ ngắm trăng ở trên đỉnh đầu.

Tiêu Anh hớn hở mừng rỡ, quay lại nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, Độc Cô biểu đệ của tiên tử với con gái của ngu tử thực là xứng đôi vừa lứa!

Đối với câu chuyện ngày hôm nay, Dật Tư có ý định khác từ trước nên nghe Tiêu Anh nói như thế liền mỉm cười đáp:

-Xin mừng lão tiên bối đã được một giai tể như vậy. Dật Tư này cũng sẽ được uống một bữa rượu mừng.

Tiêu Anh kêu "ủa" một tiếng vừa cười vừa hỏi lại:

-Sao Tạ tiên tử lại gọi ngu tử là lão tiên bối như vậy? Mà phải gọi là Tiêu tử mới đúng chứ?

Dật Tư đáp:

-Độc Cô Sách là biểu đệ của tiểu bối, và đã là đông sàng giai tể của lão tiên bối, thì Dật Tư đâu dám gọi lão tiên bối là đại tử như trước nữa?

-Hiền muội không nên nói như thế và cũng không nên căn cứ vào chuyện tể tử của ngu tử làm gì. Người trong võ lâm ai ai cũng ghét hận Bạch Phát Quỷ Mẫu này, coi ngu tử như một con quỷ dạ xoa vậy, nên ngu tử mới mong hiền muội gọi ngu tử là Tiêu đại tử, cho thân mật hơn đừng gọi ngu tử là lão tiên bối như thế.

-Nếu đại tử thích tiểu muội gọi là Tiêu đại tử, thì từ giờ trở đi, tiểu muội cứ gọi là Tiêu đại tử vậy.

-Như thế mới phải chứ.

-Xin đại tử cũng đừng nên tức hận những người khác hễ thấy đại tử là phải xa lánh. Cổ nhân dạy: "Không có lửa thì làm sao mà có khói", tất nhiên là phải có nguyên nhân cho nên người thiên hạ mới không dám gần đại tử?

Không đợi cho Dật Tư nói xong, Tiêu Anh đã vội đỡ lời:

-Có phải ngu tử không biết nguyên nhân ấy đâu? Ngu tử tự biết hành động của mình quả thực khác người, nên vẫn thường ẩn tích ở trong núi hoang mà không dám gần gũi người đời!

Nói xong tới đó y thị tỏ vẻ rầu rĩ, thở dài một tiếng, rồi hỏi Dật Tư tiếp:

-Tuy hiền muội biết ngu tử đã lâu, nhưng chắc hiền muội vẫn chưa rõ tại sao tính nết của ngu tử lại thay đổi một cách quá đáng như thế?

Dật Tư khẽ lắc đầu. Tiêu Anh lại gượng cười và nói tiếp:

-Nhân lúc nhàn rỗi này, để ngu tử kể lại những chuyện xưa cho hiền muội và hiền tế nghe để giải sầu.

Nói xong y thị nhìn Độc Cô Sách một cái rồi nói tiếp:

-Hiền tế nghe nhạc mẫu kể xong câu chuyện này sẽ biết Bạch Phát Quỷ Mẫu này có phải là hung thần ác quỷ đáng để người đời ghét bỏ hay không?

Độc Cô Sách không sao trả lời được, chỉ ngẩn người ra lắng tai nghe.

Tiêu Anh nhìn mặt trăng ở trên không một hồi, khẽ thở dài một tiếng bắt đầu kể cho hai người nghe:

-Nói cho đúng, người ta ra đời phải thận trọng đừng có lỡ chân bước vào đường tà! Năm xưa ngu tử đã đại đột gia nhập phái Thiên Ma, nghiên cứu Quỷ Mẫu chân kinh, chung quanh mình đều là những ngựa quỷ xà thần cực hung đại ác, vì thế mà bản thân đã bị nhiễm phải tính nết của chúng. Thật là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng không sai chút nào, nên tiếng tăm rất xấu xa là thế.

Độc Cô Sách với Tạ Dật Tư thấy y thị kể lại chuyện xưa, không dấu giếm tí gì hết, rất là ngạc nhiên.

Tiêu Anh nói tiếp:

-Nhưng già này khác những Ma nữ thường, dù sao cũng có chút lương tâm hơn họ. Sau khi quen biết tiên phu rồi, được tiên phu khuyên bảo, mới giác ngộ những việc làm xưa kia của mình rất quá đáng và lập tâm từ đó trở đi sẽ hối cải, để cùng tiên phu được ăn ở yên thân cho đến mãn kiếp, dù nghèo nàn cũng chịu chứ không dây dưa vào những vụ tàn ác đầy máu tanh nữa.

Dật Tư gật đầu xen lời nói:

-Tiêu đại tử làm như vậy rất phải. Đồ tể vứt dao chọc tiết đi có thể thành Phật được.

Tiêu Anh bồng ứa nước mắt ra, rầu rĩ nói tiếp:

-Tôi đã quyết tâm làm một lương dân, ngờ đâu lại có tai họa lớn xảy ra.

Dật Tư vội hỏi:

-Có phải vụ Phật Nữ Ôn Sa không?

Tiêu Anh gật đầu. Trái lại y thị còn hỏi Dật Tư rằng:

-Về chuyện của Phật Nữ Ôn Sa, chắc Tạ tiên tử cũng biết rõ lắm?

Dật Tư gật đầu đáp:

-Việc này tôi biết khá nhiều, nhưng bên trong còn có một nghi vấn rất lớn chưa hiểu.

-Nghi vấn gì thế?

-Nghe Tiêu đại tử vừa nói thì tử phu đã khuyên đại tử hãy thoát ly Thiên Ma giáo, như vậy tử phu ắt phải là một hiệp sĩ quang minh chính đại chứ?

Tiêu Anh nghe thấy Dật Tư hỏi như vậy liền hồi tưởng lại chuyện năm xưa, vẻ mặt tươi hẳn lên, lớn tiếng đáp:

-Võ công của chồng tôi không cao siêu lắm, nhưng nhân phẩm thì quả thật trong trắng như một hòn ngọc đẹp vậy.

Dật Tư hỏi tiếp:

-Nếu tử phu là người tốt như vậy, tại sao sau khi cứu Ôn Sa thoát chết, lại kết vụ nghiệp duyên ấy với Ôn Sa.

Tiêu Anh thở dài đáp:

-Chồng của ngu tử đã làm việc bại đức như thế, đã hổ thẹn đến chết đi được, thì đâu có dám nói rõ chuyện đó cho ngu tử hay? Cho nên khi ngu tử đấu thí mạng với Ôn Sa vẫn chưa biết gì hết mãi đến gần đây ngu tử mới điều tra ra Ôn Sa trúng phải thứ chướng khí độc đó không những có chất kỳ độc mà lại còn làm cho người ta rất dâm dăng nữa. Khi chồng của ngu tử cứu nàng, không may cũng bị nhiễm phải chất chướng khí ấy, rồi thần trí mê man mà đã tạo nên một tai nghiệp không sao vẫn hồi lại nổi!

Dật Tư nghe Tiêu Anh nói như vậy, mới cảm thấy vụ thảm kịch ấy quả thực là do tạo hoá trở trêu gây ra, chứ không ai có lỗi hết.

Tiêu Anh thở dài nói tiếp:

-Tạ tiên tử thử nghĩ xem, ngu tử vẫn tin tưởng chồng của mình là người rất đoan chính. Ôn Sa lại bỗng đến tận nhà như vậy chắc thế nào nàng ta cũng vu khống. Hơn nữa mối thù của chồng tà trời như thế, thì ngu tử nhịn sao cho nổi, nên có sự hiểu lầm gây nên tấn thảm kịch.

Độc Cô Sách với Dật Tư nghe tới đó, cả hai đều cau mày lại lẳng lặng không nói năng gì hết.

Tiêu Anh lại nói tiếp:

-Từ khi chồng ngu tử chết rồi, tính nết của ngu tử lại biến hoá nhận thấy mình cải tà hướng thiện kết quả lại đau khổ như vậy, chi bằng cứ như trước kia, tha hồ hoành hành bá đạo, muốn gì được nấy có hơn không?

Dật Tư định mấp má môi lên tiếng khuyên y thị vài câu, nhưng nhất thời nàng không sao nghĩ ra được lời lẽ gì để khuyên giải Tiêu Anh cả, vì thế nàng không dám lên tiếng nữa.

Tiêu Anh ngừng mặt lên trời nhìn đám mây bay lơ lửng ở trên không rất cảm khái thở dài một tiếng, não nùng khôn tả và nói tiếp:

-Lúc ấy các nhân vật trong võ lâm đa số đều đứng về phía Ôn Sa, không một người nào thông cảm cho Tiêu Anh này cả, ai ai cũng muốn giết cho được mụ mới cam tâm, ai ai cũng cho Tiêu Anh này là kẻ hung ác cực điểm không thể nào tha thứ được! Dưới tình hình là cái mục đích của mọi người định giết hại mình, trừ khi ngu tử cam tâm chịu chết, bằng không thì phải khổ tâm luyện tập tuyệt học, như vậy mới có thể sống sót được. Nên ngu tử đã cố gắng chịu đựng, len lén lút lút cố giấu giếm, trốn hết chỗ này, lại dọn sang nơi khác. Ngu tử luyện tập tuyệt học bấy nhiêu năm nay rút cục vì hiềm hai pho Tứ Sát Âm Hồn Sa với Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ quá ác độc mà chưa hề luyện tập tới.

Độc Cô Sách nghe tới đây rất thông cảm với Bạch Phát Quỷ Mẫu, liền thất thanh thở dài một tiếng xen lời nói:

-Cũng như Tống Giang năm xưa bị hoàn cảnh bắt buộc mà phải lên Lương Sơn làm giặc, trên thiên hạ này đã có không biết bao nhiêu người bị oan ức suốt đời mà không sao giải oan nổi.

Tiêu Anh đưa mắt nhìn Độc Cô Sách mặt lộ vẻ an ủi, Dật Tư cũng mỉm cười lên tiếng hỏi:

-Tiêu đại tỷ, tiểu muội cũng biết đại tỷ là người lương thiện, nhưng ngày hôm nay gặp gỡ lại nhận thấy tính nết của đại tỷ đã biến hoá lần nữa.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Tiên tử nhận xét rất đúng, gần đây ngu tử gặp gỡ một việc cũng chính vì việc ấy mà tính nết đã thay đổi hẳn.

Dật Tư vội hỏi:

-Chẳng hay đại tỷ có kỳ ngộ gì thế?

Tiêu Anh chỉ Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Vì đã đính ước với Độc Cô hiền tể, nên ngu tử phải đi khắp nơi tìm kiếm con gái.

Độc Cô Sách ngạc nhiên chờ lời hỏi:

-Thế tiền bối không ở chung với lệnh ái hay sao?

Tiêu Anh lắc đầu:

-Vì cái tên Bạch Phát Quỷ Mẫu của ngu tử rất khó nghe và đã mang tiếng với đời rồi, mình là người rất hư hỏng, như vậy mình đâu còn dám làm hỏng tương lai của con gái nữa. Cho nên đa số người trong võ lâm đều không biết quạ đen lại đẻ ra phượng hoàng như vậy, cũng không ai ngờ Bạch Phát Quỷ Mẫu lại có một người con gái xuất sắc đến như thế.

Độc Cô Sách nghe nói nhấp mấy đôi môi định xen lời hỏi tiếp, nhưng Dật Tư hỏi:

-Tiêu đại tỷ, xin đại tỷ nói tiếp đi? Chẳng hay đại tỷ đã có kỳ ngộ gì thế?

Tiêu Anh đáp:

-Trong khi ngu tử đi tìm kiếm tiểu nữ, ngẫu nhiên đi qua một cái hang động cổ mà năm xưa Ôn Sa bị ngu tử dùng Huyết Quang Ma Thủ đánh trúng đã trở về đó tọa hoá.

Độc Cô Sách và Dật Tư nghe tới đây đoán chắc thế nào cũng có chuyện kỳ lạ gì đây, nên hai người cứ lẳng lặng ngồi nghe, không dám xen vào phá bình.

Tiêu Anh đưa mắt nhìn chung quanh một vòng rồi thủng thủng nói tiếp:

-Đi qua chốn cũ, ngu tử lại nghĩ đến chuyện xưa liền đi vào trong xem xét qua loa.

Dật Tư vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Tiêu đại tử vào trong hang động ấy có thấy gì không?

Tiêu Anh gật đầu khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

-Ngu tử phát giác một lá thư của Ôn Sa để lại. Thư đó viết bằng máu, mà lại viết trên một miếng lĩnh trắng!

Dật Tư hỏi tiếp:

-Phong huyết thư ấy là để lại cho Tiêu đại tử à?

Tiêu Anh lắc đầu đáp:

-Không phải để cho ngu tử, mà là để lại cho một người trong võ lâm, nhưng chọi rất thân với Ôn Sa.

Nói tới đây y thị bỗng ứa nước mắt ra thò tay vào túi lấy một miếng lĩnh trắng mà y thị gọi là huyết thư đưa cho Độc Cô Sách với Dật Tư xem.

Thì ra sau khi đính ước quyết đấu với Tiêu Anh rồi, Ôn Sa cũng nghi ngờ những sự xảy ra, nên nàng đã cẩn thận điều tra một phen. Trải qua lần điều tra kỹ lưỡng ấy, nàng mới biết độc chưởng mà nàng chúng phải tên là "Dã Hợp Huyết Xà Chưởng". Thứ chưởng khí này rất kỳ độc, mà lại còn có chất dâm dật nữa. Vì vậy mà nàng mới vỡ nhẽ, khi chồng của Tiêu Anh cứu mình, không may cũng nhiễm phải chất độc dâm dật mê loạn hồn tính, chứ sự thực chàng ta không định tâm hãm hiếp mình đâu.

Ôn Sa đã hiểu rõ sự thực và mới hay chỉ vì nhất thời xấu hổ với tức giận, mình đã lỡ mãng ra tay phá huỷ gia đình êm ái của chàng nọ. Cho nên nàng đã quyết tâm để cho Tiêu Anh giết chết, như vậy mới kết liễu được vụ nghiệp chướng này.

Trong khi nàng bị "Huyết Quang Ma Thủ" của Tiêu Anh đánh trúng ngồi ở trong hang động chờ chết, thì bỗng nghĩ tới các bạn thân của mình biết việc này thế nào cũng kiếm Tiêu Anh để trả thù cho mình nên nàng mới vội để lại huyết thư nói rõ nguyên nhân và xin người nào phát giác huyết thư này, lập tức công bố cho mọi người hay, để mọi người đừng tìm kiếm Tiêu Anh trả thù nữa.

Tiêu Anh chờ Dật Tư với Độc Cô Sách xem xong bức thư, rồi rất hổ thẹn thở dài nói tiếp:

-Không hiểu tại sao trước khi ngu tử chưa phát giác huyết thư này đã lầm lẫn lại càng lầm lẫn thêm, giết nàng ta xong lại còn đem thi thể của nàng đi để dùng làm dụng cụ tế luyện "Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ" với "Tứ Sát Âm Hồn Sa".

-Từ khi ngu tử xem xong lá huyết thư này rồi quả thực hổ thẹn đến chết đi được, như vậy ngu tử còn đếm xỉa gì đến chuyện người của võ lâm hiểu lầm mình nữa. Ngu tử liền quyết định hai tâm ý.

Dật Tư mỉm cười hỏi:

-Đại tử đã quyết định hai tâm ý gì thế?

Tiêu Anh vừa cười vừa đáp:

-Tâm ý thứ nhất của ngu tử đã hoàn thành đó là ngu tử đi tìm kiếm ngay một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp để chôn cất Ôn Sa.

Dật Tư gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Đại tử làm như thế rất phải, ngôi mộ do đại tử vun đắp nó sẽ làm tiêu giải oan nghiệp xưa kia!

Độc Cô Sách nghe nói tới đó mặt lộ vẻ an ủi nhưng Tiêu Anh lại rất rầu rĩ lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Việc chôn cất Ôn Sa nho nhỏ như vậy, thì làm sao mà tiêu giải nỗi sự ăn năm hối lỗi của ngu tử! Tâm ý thứ hai của ngu tử định ở trước mộ của Ôn Sa tự tử.

Dật Tư nghe nói tới đó vội xua tay, định khuyên giải thì Tiêu Anh đã thở dài nói tiếp:

-Nhưng sau khi ngu tử nghĩ lại điều thứ nhất mình chưa xếp đặt xong xuôi việc chung thân đại sự của con gái, thứ hai là Ôn Sa cũng có một con gái hiện đang đi tìm kiếm ngu tử để trả thù. Nên ngu tử định xếp đặt việc cho con gái mình xong rồi sẽ đi kiếm con gái của Ôn Sa để con nhỏ giết chết mình, như vậy có phải là ổn hơn không!

Dật Tư lắc đầu xen lời nói:

-Tiêu đại tử không nên làm như thế!

Tiêu Anh gượng cười mấy tiếng rồi đáp:

-Ngày hôm nay ở trên Lãnh Vân Phong, Độc Cô hiền tể đã hẹn ước đấu với ngu tử ba trận, nhưng mới đấu có một trận đã nhận là thua ngay, nên ngu tử đoán chắc bên trong thể nào cũng có sự bí mật gì?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, gượng đáp:

-Tiểu... Tiểu tể tự biết địch không nổi!

Tiêu Anh mỉm cười xua tay đáp:

-Hiền tể đừng có giấu diếm mặt mũi nữa, hiền tể là cao tước của Đại Bi Tôn Giả, trước khi chưa biết rõ sự thể ra sao, thì hiền tể đành chết chông khi nào lại chịu cam tâm làm con rể của Bạch Phát Quỷ Mẫu một kẻ bi muôn người thóa mạ như thế này? Chẳng qua hiền tể muốn lợi dụng mặt mũi này vừa luyện thành công hai môn võ công

ác độc là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ và Tứ Sát Âm Hồn Sa để địch với vợ chồng Âm Dương Song Ma mà thường không ai dám trêu ghẹo người. Mục đích của hiền tể muốn lấy Kiệt kiêm chế Trụ, để cho đôi bên cùng bị hại và bị thương hết!

Độc Cô Sách với Dật Tư thấy Tiêu Anh biết rõ tâm sự của mình như vậy đều hổ thẹn không thể tưởng tượng được, cả hai cùng cúi gầm mặt xuống đất.

Tiêu Anh không để ý tới, liền xoa tay nói tiếp:

-Tạ tiên tử với Độc Cô hiền tể khỏi phải quan tâm tới điều đó. Tuy ngu tử đã biết rõ tâm ý của hai người, nhưng vì Độc Cô hiền tể là cao túc của Thánh Tăng, kỳ nhất là nói đối trá, Tạ tiên tử lại là người chưởng môn của một môn phái, càng không thể mài miệt lương tâm, đối điểm sự thực. Cho nên dù biết hai người có ý định như vậy già này vẫn vui lòng dấn thân vào cạm bẫy. Quý hồ hiền tể gọi già này một câu: "Nhạc mẫu" là già này sung sướng lắm rồi. Mặc dầu là giả dối, nhưng dù sao cũng thành sự thực. Con gái của già đã được gả cho một thanh niên anh tuấn của một danh môn chính phái như vậy già còn ân hận gì nữa/

Độc Cô Sách với Dật Tư đều ngẩn người ra và gượng cười.

-----oOo-----